

Haaksirikkoinen

Lämmin aurinko herätti Idran levottomasta unesta, jossa maailma oli tuntunut keinuvan loputtomasti synkässä virrassa, jolle ei tohtinut antaa nimeä. Korviin kantautuivat nyt selvästi aaltojen kohahdukset, ja silmänsä avatessaan Idra näki auringon valossa hehkovaa valkoista hiekkaa, jonka seasta hahmottui hylkytavaraa. Hänen ympärillään lojui puun kappaleita, tynnyreiden jäänteitä, köysiä ja murtunut pylpyrä, jonka alta kaivautui esiin taskurapu, joka kiiruhti matkoihinsa.

Sisällä velloi. Suolavesi oli huuhtonut suun, ja silmät kirvelivät valkoisen hiekan loistaessa kirkkaasti mieleen, joka yritti muistaa kaiken tapahtuneen. Myrsky, joka oli tarttunut Merihaukkaan, oli häرنännyt laivaa monta päivää pakottaen sen miehistön jatkuvaan valppauteen ja uuvuttanut niin vahvimmat kuin kokeneimmatkin, kunnes rajuilma oli käynyt täyteen hyökkäykseen. Vihassaan se oli katkonut köydet, murtanut toisen laivan jyrkeistä mastoista ja ruhjonut aluksen kohti Racodran pahamaineista merirosvosaaristoa, jossa riutta oli lopulta repinyt laivan pohjan rikki.

Idra ei muistanut loppua. Pelkästään etäisiä huutoja, sateen pauhun ja ukkosen taivasta repivän jylyn. Mutta elääkseen hän oli tanssinut Esteran kaupungissa, ja kenties viimeiset tanssiaskleet olivat riittäneet siihen, ettei hän hukkunut. Myrskytanssi oli päättynyt, ja hän makasi nyt tuntemattomalla hiekkarannalla hylkytavaran joukossa henki hitaasti keuhkoihin kulkien, eikä meren pohjassa ruhjoutuneena.

Tanssijattaren kädet painautuivat hiekkaan, kun tämä kampesi itsensä hitaasti ylös ja katseli auringon paahtamaa hiekkarantaa sekä palmuja, jotka nuokkuivat esiin läheisestä vihannasta metsästä. Idra konttasi puolitokkurassa puiden varjoon ja lysähti sitten katsomaan rannalla levittäytyvää hävitystä, jonka seassa näkyi nyt hylkytavaran lisäksi vaatteita ja myrskyn rikkomia ihmisiä.

Idra painoi päänsä polviensa varaan, veti henkeä ja katsoi sitten hienoja silkkivaatteitaan, jotka olivat sieltä täältä repeytyneet ja suolaveden ryvettämät. Vain viikkoa aikaisemmin hän oli tanssinut muiden naisten kanssa amiraali Malcan juhliissa, jotka olivat jatkuneet aamun sarastukseen saakka. Hän muisti edelleen, miten oli huolellisesti laittautunut peilin edessä, harjannut mustat pitkät hiuksensa ja antanut sitten uusien tulokkaiden hoitaa palmikoinnin. Idra oli elänyt elämää, jossa häneltä ei puuttunut mitään, kunhan vain piti amiraalin tyytyväisenä, ja se oli onnistunut, kunhan lankesi vehkeilyihin.

Merivesi huokui ja huokaili vasten rantahiekkaa. Idra päätti riisua märät vaatteensa ja asetti ne kuivumaan auringon alle. Paljastava tunika, silkkihiivit ja silkkihousut olivat nyt vierä vieressä matalalle kurottavan palmun rungolla, kun Idra tähysti rantaa puolelta toiselle. Hän näki vain aaltojen tasaisia liikkeitä. Tanssijatar pudisti hitaasti päätään todellisuuden hiipiessä mieleen.

Olen haaksirikkoutunut yksin yhdelle meripetojen saarista, Idra ajatteli synkästi. Minä hetkenä hyvänsä saattoi paikalle purjehtia joukko merirosvoja, huomata rannan tuoreen hylkytavaran ja löytää sitten tanssijattaren lisäpalkkioksi ja orjaksi. Jos siis hyvin kävi. Idra oli nimittäin kuullut kaikki tarinat Racodran saarista, kuten moni muukin Käärmemereren rannoilla, ja monissa kertomuksissa kuvailtiin, miten merirosvot söivät uhrinsa kidutettuaan näitä ensin päiväkausia.

Mutta vielä en ole jäänyt rosvojen vangiksi, tanssijatar ajatteli päättäväisesti. Hän oli selviytyjä. Idra oli selvinnyt Esteran juonitteluista, keinoja kaihtamattomista kilpasisarista, ja päässyt itse amiraalin suosioon, vaikka olikin saapunut orjana rikkaaseen taloon. Ja ellei amiraali olisi velkaantunut uhkapelissä, tämä tuskin olisi myynyt häntä pohjoiselle ruhtinaalle ja lähettänyt meren ylitse.

Naisen katse kääntyi vesille, yli turkoosin kohti syvänsinistä. Hän hymähti huvittuneena tilanteen vakavuudesta huolimatta. Kolmen vuoden aikana hän oli kohonnut orjien joukossa hyvään asemaan ja suunnitellut vapauttaan, mutta nyt hän yhtäkkiä oli täysin vapaa. Vapaa kuin merirosvo, sanottiin myös Käärmemeren rannoilla. Vapaudella oli tosin aina kääntöpuolensa – merirosvoilla se oli hirttolavan luukku, kun heidät saatiin kiinni. Entä orjilla? Sitä Idra ei halunnut muistella, sillä amiraali oli näyttänyt valtansa rankaisemalla kurittomia näännyttämällä heidät janoon kuuman auringon alla.

Kurkkua kuivasi. Tunne sai Idran toimimaan nopeasti. Hän lähti kulkemaan tynnyriltä toiselle ja nassakalta nassakalle vältellen visusti ruhjoutuneita vainajia, kunnes löysi kaksi ehjää vesipönikkää ja kantoi ne kiireesti löytämänsä varjoiseen paikkaan. Siellä hän joi suoraan nassakasta, yski ja joi uudelleen, kunnes sisimmän pahin korvennus oli poissa.

Silmät tähsivät turkoosille merelle, joka kohisi rauhallisesti vasten valkoista hiekkarantaa. Ei laivoja, ei liikettä lukuun ottamatta valkoisten lokkien kaartelua vasten tuulenhenkäyksiä, jotka olisivat voineet yhtä hyvin onnitella toisiaan öisestä hirmutyöstä.

Janonsa tyydytettyään Idra nousi ylös ja ryhtyi kiertämään rannalla hylkytavaraa tarkastellen. Hän kokosi yhteen köysiä, purjekangasta ja kaksi vesitynnyriä ja löysi lopulta myös kuolleen punanuttuisen merimiehen vyöltä käyrän tikarin. Idra mietti myös, että jotkut merimiehet kantoivat vyössään ompelutarvikkeita purjeiden paikkausta varten, mutta hän ei tohtinut käännellä vainajaa, joka lepäsi kasvot hiekkaa vasten.

Matka Merihaukassa oli sentään ollut kuin arvovieraalla, ja Idran pieni flirtti oli saanut ihmeitä aikaan. Hän mietti nyt, oliko rantaveden tuudittama punapaitainen vainaja yksi niistä mukavista laivamiehistä, jotka halusivat kapteenin piiskan uhallakin vaihtaa muutaman sanasen kauniin tanssijattaren kanssa. Julmempi kapteeni olisi sullonut hänet ruumaan – olihan tanssijatar kauppatavaraa.

Elää ja kuolla, Idra mietti. Siinä ihmisen osa. Mutta minä olen vielä hengissä ja aion pysyäkin. Palautettuaan tavarat vaatteidensa luokse hän kulki vielä rannalla etsiskelemässä kaikkea hyödyllistä. Jalat painautuivat kulkiessa kuumaan hiekkaan, ja hän asteli varovaisesti peläten astuvansa jonkin terävän päälle. Edessä makasi toinen vainaja, jonka vyöltä pilkisti purjeiden paikkaukseen tarkoitettu kukkaro. Mutta lähemmäksi tultuaan Idra pysähtyi, sillä vainajan asento paljastui oudoksi näyksi.

Näytti siltä kuin kuollutta olisi retuutettu voimakkaasti pitkin rantaa. Laahausjäljet näkyivät yhä hiekassa, ja vaaleaa tunikaa oli revitty auki kuin terävillä veitsillä. Vainaja retkotti selällään, mutta merimiehen kasvot oli painettu irvokkaasti vasten hiekkaa, sillä kaula oli rujosti murrettu. Kyljessä oli suuri haava, jota Idra ei halunnut tarkastella lähemmin. Ympärillä hylkytavaraa oli liikutettu ympäriinsä, mutta hiekassa ei näkynyt jälkiä, joita tanssijatar olisi osannut lukea. Kenties villipedit olivat löytäneet ruumiin?

Idra värähti ja katsahti tumman vihannan metsikön suuntaan. Epämääräinen pelko sydänelänsänsä hän irrotti nopeasti ompelutarvikkeet kuolleen vyöltä ja asteli takaisin kohti perustamaansa majapaikkaa. Samalla hän kokosi puutavaraa yhteen ja kokosi ne röykkiöksi lähelle varjoisaa paikkaansa. Vaatteet olivat jo kuivuneet paahtavassa auringossa, ja Idra puki ne päälleen taitellen vielä purjeenriekaleesta itselleen päähineen aurinkoa vastaan.

Nyt kun tanssijattarella oli kaikki tarvittava ensi hätään, hän tunsu nälän tunteen kalvavan sisintään. Rannalla oli rapuja, ja kenties hän saisi jotenkin napattua kalojakin, mutta eikö metsässä olisi

hedelmiä ja marjoja. Ja pahimmillaan villieläimiä? Mutta lähde hänen olisi löydettävä ennemmin tai myöhemmin.

Idra asteli vielä rantaveteen ja tähysti sisämaahan, jonka keskellä kohosi joukko rosoisia kalliohuippuja. Niiden alla suuri vihreä metsä aaltoili tuulessa, eikä rantaviivakaan antanut osviittaa saaren laajuudesta. Jos edes olen saarella, Idra mietti ja pudisti päätään. Kapteeni oli kertonut, että lähin maa oli saaristo, jota hän aikoi visusti välttää, vaikka merirosvojen tiedettiin toki purjehtivan kauaskin saariltaan saaliin perässä. Käärmemeri oli kaikkea muuta kuin turvallinen.

Tanssijatar huokasi ja asteli tikari vyöllään metsän varjoihin. Rannalla suurin osa puista oli palmuja, mutta sisempänä niiden joukossa näkyi muhurakaarnaisia suuria lehtipuita, joiden lehdet kahisivat merituulen puhaltaessa. Maa vietti ylöspäin, ja värikkäät linnut sirkuttivat oksistossa lehahdellen sinne tänne hyönteisten perässä.

Taivallettuaan puolisen tuntia Idra pysähtyi lepäämään ja huomasi onnekseen marjapensaan, jossa oli suipon näköisiä keltaisia hedelmiä. Ne muistuttivat paljon kit-marjoja, joita tarjoiltiin etelän hienoissa taloissa, eikä tanssijattaren kultivoinut makuhermo ollut väärässä. Hän söi runsaasti, keräsi mukaansa kangasnyyttiin reilun määrän ja tunsu olonsa sen verran virkeäksi, että päätti jatkaa matkaa kohti näkemäänsä kallioita. Ehkä sieltä käsin hän saattaisi tähystää, mitä saarella oli?

Idra jatkoi kapuamistaan ylöspäin, löysi maasta katkenneen oksan vaellussauvaksi ja tunsu uteliaisuuden heräävän huolimatta hankalasta ahdingosta, johon hän oli joutunut. Uteliaisuus oli ollut hyve yhtä lailla kaukana kotimaassa kuin Esterassakin, jossa kaikki pienetkin tiedonhippukset olivat olleet kultaakin kalliimpia. Sääli niitä, jotka aliarvioivat tanssijattaren roolin! Moni ei tiennyt, kuinka muutama kuiskaus siellä ja täällä saattoi tuhota ihmisen. Idra tiesi liiankin hyvin, mutta ei ollut aikaillut käyttää asetta itse.

Silti hän palasi mielessään kauemmas. Jossakin syvällä etelässä olivat Hriwan kauniit jokipuutarhat, kanavat ja pyhän kuun torni. Valkoiset marmoripalatsit öisten tähtien valaisemana, temppelien suitsukkeiden tuoksu, viidakon kaukaiset huudot, äidin laulu ja isän runot. Idra osasi palata taaksepäin leikkiin kotipihalla ja muisti kaadetun ruukun, josta isoäiti sai hepulin. Idra pysähtyi ja tunsu koti-ikävää ensimmäistä kertaa vuosiin. Sekö oli vapauden kirous? Muistaa ja tuntea? Orjana ei saattanut tehdä sellaista. Oli selviydyttävä.

”Rakas jumalatar Uannar”, Idra kuiskasi ja nojasi kädellään puuhun, jonka oksistosta kuului lintujen sirstystä. Lapsena hänelle oli ennustettu, että Idran paikka oli Uannarin temppelissä. Miten ylpeitä äiti ja isä olivat olleet. Isoäiti oli tomerasti järjestänyt hänet temppelikouluun, jossa Idra oppi lukemaan ja kirjoittamaan. Hriwan kirjastoon astuminen oli kuin olisi astunut toisiin maailmoihin. Mutta kuka olisi arvannut, että kauniin Hriwan varjoilla oli niin terävät hampaat?

On pysyttävä liikkeellä. Tanssijatar nojasi vaellussauvaansa ja kulki yhä ylemmäs, kiersi sankimmat piikkipensaikat ja kiipesi kaatuneiden puiden ylitse. Muistoissaan hän pakeni läpi öisen Hriwan, kiersi asemiehet ja kiipesi puutarhamuurien ylitse. Mistä viha sukujen välillä oli leimahtanut, sitä ei kukaan enää muistanut, mutta se vaati aina lisää verta sovitukseksi. Itkien ja peloissaan Idra oli paennut rannikolle, ja siellä orjakaapparit olivat iskeneet.

”Jos et opi tanssiaskeleita, olet yhtä kuin kuollut.” Amiraalin taloutta hoitaneen vanhan orjan sanat palasivat Idran mieleen. Selvisin Esteran juonista, osaan tanssia myös tällä saarella. Hän pysähtyi. Katse kohosi ylös, sillä puiden lehvästöjen takaa näkyi harmaan kallion rosoinen pinta.

Idra oli saapunut kallioden juurelle. Ne olivat jyrkempiä kuin rannalta käsin oli näyttänyt, ja kivipinnoissa kasvoi pensaita ja köynnöksiä. Hetken tanssijatar epäröi. Linnut, jotka olivat

sirkuttaneet oksistoissa pitkin matkaa, olivat nyt vaienneet kokonaan, ja vain mereltä puhaltava tuuli kuiskutti lehdissä.

Idra kohensi purjekangashattunsa asentoa, otti sauvallaan tukea ja lähti tarkastelemaan, mistä kohtaa olisi turvallisinta kiivetä. Mutta hetken kuljettuaan Idra löysi kuitenkin kallioiden lomasta jotain merkillistä. Kalliohalkeaman ja korkean puun välissä näkyi osittain romahtaneita rakennelmia. Vanhoja harmaantuneita köydenpätkiä riippui korkealla, ja puoliksi romahtaneita tasanteita nuokkui köynnösten valtaamana. Kuka kaiken oli rakentanut?

Hetken mietittyään Idra päätti kiivetä. Varovasti hän koetteli ensimmäiset nousut, mutta iästään huolimatta tasanteet olivat jokseenkin kunnossa, eivätkä romahdusvaarassa. Päätäväisesti tanssijatar nousi ylemmäs ja ylemmäs, kunnes tuli viimein välitasanteelle, josta näkyi jo kauemmas rantaan asti. Hylkytavaraa erottui selvästi vielä turkoosia merta vasten, ja kauempana häämötti saarten utuisia ääriivivoja. Laivoja ei ollut näköpiirissä.

Toisella puolen tasannetta oli kanjonimainen kallionkolo, jonka edessä kasvoi joukko nuokkuvia köynnöksiä. Kuin verhot Idra siirsi ne syrjään, väisti täpärästi lankuttoman kohdan ja hämmästy näkemästään. Kallioiden lomaan oli rakennettu asumus joskus vuosikausia aikaisemmin, mutta kasvillisuus oli jo aikaa sitten ryöpsähtänyt mädäntyneestä lehväkatosta sisälle. Idra oli vanhassa majassa, jonka nurkassa oli kasvillisuuden valtaama makuupaikka ja jonka seinillä roikkui joukko laivoista peräisin olevia tarvikkeita koukuista vanhoihin köysivyyhteihin.

Varovasti Idra kävi peremmälle majaan miettien, kuka oli asunut näin hankalassa paikassa ja miksi. Tai sitten haaksirikkoisella ei ollut parempaakaan tekemistä? Varoen tanssijatar kulki majan poikki peräseinälle, jonka oviaukon edessä oli purjekankaasta tehty homeen tummentama verho. Sen toiselta puolen näkyi päivänvalo ja puinen tasanne, jota verhostivat runsaat köynnökset ja roikkuvat kasvustot.

Idra aikoi katsoa, mitä saaren toisessa suunnassa oli, mutta äkisti hän kuuli oudon raskaiden siipien lepattavan äänen, joka sai hänet pysähtymään ja vetäytymään kasvuston suojaan. Suuri varjo kulki auringonsäteiden ohitse, ja jokin laskeutui raskaasti hieman alemmas majasta. Se päästi irvokkaan räähkäisyn ja seisautti veren Idran suonissa.

Jokainen Käärmemerren rannalla tiesi kauhutarinat epäolentoista, hirviöistä, jotka syntyivät idän Suuresta myrskystä, joka raivosi loputtomana kurimuksena muistutuksena jumalten muinaisesta vihasta. Karneita olivat vihjaukset nimettömistä olennoista, jotka oli maailman riesaksi lähetetty, eivätkä nuo hirviöt kaihtaneet repiä ihmislihaa ruoakseen. Nuo vanhat kertomukset elivät nyt Idran mielessä painajaismaisina kuiskauksina samaan aikaan, kun olento päästi uuden voitonriemuisen räähkäisyn, joka kaikui kallioista ja sai tanssijattaren tuntemaan, kuinka hänen sieluaan nyljettäisiin ruosteisella tikarilla.

Kylmä hiki puski Idran iholle, ja jalat eivät kantaneet kunnolla. Siksi saarella ei ollut ihmisiä! Hän ei pääsisi pakoon, vaan joutuisi tuntemattoman kauhun ahmaisemaksi. Mutta samassa vieras käsi peitti hänen suunsa ja nykäisi rajusti taaksepäin majaa kohti. Paniikissa tanssijatar alkoi pyristellä vastaan, mutta tuntemattoman ote oli kuin teräksestä punottu häkki, josta ketteräkään ei päässyt pakoon.

”Vaiti”, ääni kuiskasi kylmästi. Naisen ääni. Idran valtasi pakokauhuinen hämmennys.

Tuntematon epäolento päästi ilmoille vertahyytävän riemunräähkäisyn, jonka jälkeen kuului äänekästä napsahtelua – kuin oksat olisivat katkeilleet yksi toisensa jälkeen.

”Pois täältä. Tai sinun luusi katkeilevat tuolla? Tajuatko?” naisen ääni jatkoi kuiskauksena. Hän puhui rannikon osraa vieraalla korostuksella. Se oli kaupankävijöiden kieli.

Idra nyökkäsi ja toivoi voivansa peittää korvansa epäolennon luujuhlalta, joka jäi kallioiden väliin. He perääntyivät hitaasti majan puolelle ja sieltä kasviverhojen läpi toiselle tasanteelle. Vasta silloin teräshäkin pidikkeet irtosivat ja tanssijatar oli vapaa.

”Mitä pirua teet täällä?” nainen tivasi hiljaa.

Idra ei saanut ensin sanaa suustaan, sillä hänen edessään seisoj nuori nainen, jolla oli yllään merimiesten väljä vaateparsi: valkoinen tunika, mustat housut, tummanpunainen liivi ja päähän kiedottu valkea huivi. Idra oli tanssijauransa aikana valinnut uusia tanssijattaria amiraali Malcan taloon, eivätkä tämän naisen kasvot miellyttäneet häntä ollenkaan. Niissä oli epäsuhtaista solakkuutta kuin kuvanveistäjä olisi tyrinyt taltan kanssa ja jättänyt lopputyön jollekin toiselle. Naisen vaaleat hiukset hapsottivat lyhyinä huivin alta, mutta kamalinta olivat tämän silmät. Ne olivat nimittäin eriväriset: toinen harmaansininen kuin aamuöinen meri, toinen taas luonnottoman vaaleanpunainen. Idra ei ollut koskaan nähnyt mitään vastaavaa edes lapsuudessaan Hriwan suurilla markkinoilla, jossa olivat läsnä kaikki maailman mysteerit.

”Sanoin, että mitä pirua teet täällä?” nainen sähähti hiljaa ja kiskaisi sapelin esiin sulavalla liikkeellä. Keho näytti jäntevältä, valmiina liikkumaan ja toimimaan tilanteessa kuin tilanteessa.

Idra vei kätensä vaistomaisesti kyljelleen, mutta huomasi tikarinsa kadonneen.

”Se on täällä, jos etsit”, nainen sanoi ja kohotti vasemman kätensä, jossa käyrä tikari oli edelleen tupessa. ”Ja nyt, ala puhua, mutta jos huudat, niin se räähkyä saa syödä sinut. Tajuatko?”

Idra värähti ja nyökkäsi. ”O-olen Idra, tanssijatar. H-haaksirikkouduin.” Häntä inhotti, kun nuori nainen katsoi häntä. Katseessa oli jotain läpitunkevaa tai laskelmoivaa. Mutta sisimmässään hän oli jostain syystä helpottunut, ettei ollut yksin saarella, vaikka se olikin laiha lohtu.

”Olet etelästä. Olisit päässyt helpommalla, jos olisit tanssinut suoraa päätä Habbaalin syliin”, nainen sanoi laskematta asettaan.

Idra ei halunnut myöskään ajatella merenjumala Habbaalin hovia meren pohjassa. Sanottiin, että merimiehiä uhrattiin syviin vesiin, kun tuuli tyyntyi aavalla merellä. Julma tapa oli tietysti ollut laiton etelän kuningaskunnissa jo pitkään, mutta huhuttiin sitä tapahtuvan siitä huolimatta. Hän pudisti päätään vaistomaisesti.

”Ei vai? No, me olemme täällä tuon pirun olennon kanssa. Toistaiseksi sillä riittää syötävää ja olemme turvassa, mutta kun ruoka loppuu, niin... No, hitot siitä. Olen Ayra, Rautakäärmeen klaanista”, nainen sanoi, mutta ei laskenut sapeliaan alas.

”Mitä- mitä teet täällä?” Idra kysyi. Hän silmäili keskivartalon poikki kulkevaa nahkavyötä, jossa oli kokoelma veitsiä. Nahkainen juomaleili roikkui alempana.

”Tulin tappamaan miehen. Hänen nimensä on Gondar, Punaisen lokin klaanista”, Ayra vastasi ilme järkähtämättä.

”Tappamaan?” tanssijatar kysyi ja vilkaisi sapelin terää pelokkaasti.

”Niin, hän tappoi siskoni. Tällä saarella on lähde, ja se roisto miehistöineen pysähtyy täällä usein täydentämässä varastoja. Tarkoitukseni oli väijyttää hänet, mutta tuo pirun olento voi sotkea kaiken. Myrsky lienee paiskannut sen tänne itäiseltä taivaalta”, Ayra sanoi ja vilkaisi majan suuntaan.

”E-entä minä?” Idra kysyi haluten unohtaa koko olion. Sisimmässä häntä kylmäsi yhä.

”En tapa eksyneitä”, Ayra vastasi ja laittoi sapelin viimein huotraan. Hän heitti tupessa olevan tikarin Idralle, joka sai juuri ja juuri aseensa napattua.

”Mutta- miten pääsen pois täältä?”, Idra kysyi sitoessaan tikaria takaisin vyölleen. Nainen katseli häntä tarkkaavaisena erivärisillä silmillään, joiden katsetta tanssijatar ei halunnut kohdata.

”Niin, en usko, että viihtyisit. Täällä käy vain merirosvoja tuon olennon lisäksi”, nainen vastasi ja virnisti hetken tavalla, joka ei herättänyt erityistä huvitusta.

Idra nielaisi. Nainen oli tietysti yksi niistä saarten sadistisista ihmissyöjapedoista. Vain vähän pienempi paha kuin kanjonissa vaaniva hirvitys. Epätoivon tunne kurotti häneen nyt kylmän rautaisen otteensa. Itkemisen hän oli lopettanut jo kauan sitten, mutta paino tuntui kurkussa aina erityisen kipeänä, ja hän pelkäsi, ettei jonain päivänä enää osaisi hengittää.

”Klaanini käy kauppaa etelän ja pohjoisen väen kanssa. Jos teet niin kuin sanon, niin pääset kotiisi”, Ayra sanoi. Eriväriset silmät tuijottivat nyt Idraa kysyvänä.

Tanssijatar nyökkäsi osaamatta päättää muutakaan. Koti? Hriwa oli kaukana, paljon kauempana kuin amiraalikaan uskalsi purjehtia, eikä siellä ollut kuultu Racodran merirosvoista. Mutta tälle kirotulle saarelle hän ei voinut jäädä.

”Hyvä. Ja nyt alas, ennen kuin- Kirottua”, merirosvo murahti matalasti. Hänen katseensa oli horisontissa, missä turkoosi haipui tumman sineen. Etäällä näkyi valkoinen purje, laiva, jonka kurssi oli saarta kohti. Ayra siristi silmiään, katseli purjealusta hetken, ennen kuin osoitti kätensä liikkeellä alas.

He laskeutuivat ääneti maan pinnalle ja pysähtyivät kuullessaan etäisen räkäisyn kaiun jostakin ylhäältä. Tuuli huokaili vihreässä oksistossa, ja hetken merirosvo tarkkaili ympäristöä liikahtamatta, käsi sapelin kahvalla. Sitten he jatkoivat matkaa, ja kun kallio jäi puiden katveeseen, Ayra vilkaisi tanssijatarta.

”On vain ajan kysymys, koska he näkevät hylkytavarana ja saapuvat rannalle”, merirosvo sanoi.

”Mitä sitten tapahtuu?” Idra kysyi seuraten määrätietoista nuorta naista aluskasvillisuuden läpi.

”Gondar kuolee”, Ayra vastasi päättäväisesti.

”Miten? Jos hänellä on miehistö mukanaan?” Idra kysyi ja oli miltei törmätä merirosvoon, joka pysähtyi ja kääntyi äkisti. Tanssijatar värähti vaistomaisesti eriväristen silmien katseen alla ja katseli, miten Ayran huulet kääntyivät vinoon hymyyn.

”Tarvitaan vain sopiva harhautus.”

*

Vankkarakenteinen karakki kääntyi turkoosinsinisellä merellä kohti kalliohuippuista saarta, ja aluksen purjeet paukahtivat kaapaten tuulenpuhurin itselleen. Merimiehet kulkivat kannella ja kiipesivät köysissä töitään tehden, kauttaaltaan tatuoitu puosu huusi käskyjä, ja peräkastellissa laivan kapteeni katseli saarta kaukoputkella perämiehen pitäessä kurssia.

”Saamme juomavarastojen lisäksi näköjään muutakin tällä kertaa. Myrsky on huuhtonut laivan Rumaan naamaan”, kapteeni sanoi hymy huulillaan. Hän oli vanttera ja jäntevä mies, jonka tummissa silmissä oli häivähdys pilkallisuutta, mutta sitäkin enemmän itsevarmuutta. Tumma, mutta lyhyt ja hapsottava parta peitti hänen kasvojaan, jotka olivat kenties olleet aikoinaan komeat, mutta eletty elämä oli jättänyt niihin jälkensä, ja uurteet kuvastivat nyt julmuutta ja nautintojen parissa vietettyjä pitkiä öitä.

”Myrskyn satoa. Helpottaa töitä”, perämies sanoi tyytyväisenä. Ne laivat, jotka uhmasivat Käärmemerta, saivat aika ajoin maksaa kovan hinnan rohkeudestaan, mutta kauppa kävi siitä huolimatta pohjoisen ja etelän kuningaskuntien välillä. Pohjoisesta tulivat turkikset, villakankaat, meripihka, viinit ja rohdot. Etelästä taas mausteet, matot, silkkikankaat, suitsukkeet, jalokivet ja norsunluu. Ja jokainen halusi tuosta kaupasta osansa.

”Kenties, mutta saalis voi olla laihakin, jos Habbaal on sen jo itselleen hamunnut. Rannalla ei näy liikettä, pelkkää rojua. Hm, saattaa olla se laiva, jonka näimme muutaman päivä sitten, ennen kuin myrsky nousi”, kapteeni vastasi ja vilkaisi miehistöä, jossa jo kiiri sana, että Ruman naaman saarella oli hylkytavaraa.

Perämies ei sanonut mitään. He olivat purjehtineet jo hyvän aikaa ilman saalista, ja hän tiesi hyvin, että miehistö odotti kunnon palkkaa kapteeni Gondarin alaisuudessa, jonka vaisto ei ollut vielä missään vaiheessa johtanut heitä harhaan. Kapteenin häikäilemätön menestys oli houkutellut merirosvoja mukaan muistakin kuin kapteenin omasta klaanista, ja toisaalta aiheuttanut myös kosolti kateutta ja vihaa muissa, joille Gondar oli viheliäinen petturishakaali. Harva merirosvokapteeni iski merirosvoja vastaan – kapteenit sovittivat riitansa kaksintaisteluissa. Mutta Gondar oli vakaasti päättänyt, ettei välittäisi vanhoista perinteistä, eikä tuntunut välittävän synkästä maineestaan vähääkään.

”Ankkuroidaan tuon niemenkärjen viereen, Bikar. Kolme venettä vesille, yksi porukka saa luvan käydä lähteellä. Minä johdan tai tunarit eksyvät”, kapteeni jatkoi ja laski kaukoputken. Hän asteli alas peräkastellista ja huusi puosun luokseen.

”Kapteeni Gondar, käskyjä?” tatuoitu puosu kysyi. Hän oli niin sanottuja oman kylän poikia, pitkään kapteenin kanssa purjehtinut ja uskollinen soturi, joka oli noussut asemaansa miehistön parista. Sanaakaan sanomatta hän kuunteli kapteenin ohjeet ja toteutti niitä sitten huutomyrskynä. Miehistö pelasi noppaa siitä, mikä venekunta lähtisi kapteenin kanssa lähteelle. Loput saivat ryöstellä rannalla mielensä mukaan.

”Parempi kulkea lähteelle kuin kuopia rantaa kuin sika”, Gondar totesi tyynesti perämiehelleen ja liittyi mukaan retkikuntaan, kun veneet oli laskettu vesille.

Kapteeni Gondar eli täyttä elämää joka hetki, oli kyse sitten juhlista tai saaliin takaa-ajosta meren aavoilla. Se oli saaliin lisäksi toinen syy, minkä vuoksi miehistö piti hänestä. Kapteeni ajoi jokaista tekemään parhaansa ja ylittämään sen säästelemättä itseään. Kuluneet viikot olivat olleet epäonnisia, mutta Gondar ei ollut antanut sen näkyä vähääkään, vaan lupasi hukuttaa merirosvot kultaan ja jalokiviin. Luopiokauppiat maksaisivat ryöstösaaliista kelpo hinnan etelän ja pohjoisen salaisissa poukamissa.

Vene toisensa jälkeen kahahti rantahiekalle, ja rosvo toisensa jälkeen hyppäsi maihin hamuamaan hylkytavaraa itselleen. Riitojakin syntyi nopeasti, ja ensimmäinen tappelunujakka oli jo käynnissä, ennen kuin kapteeni itse kahlasi matalassa rantavedessä maihin. Hoitakoon miehet riitansa, kapteeni ajatteli ja osoitti omalle venekunnalleen, että heidän polkunsä vei saaren vihreisiin sisäosiin. Taakkoina kulkivat juoma-astiat, joita merirosvot kantoivat paareilla, joihin oli kantamisen helpottamiseksi kiinnitetty nahkaiset olkahihnat.

Ruman naaman saari oli Gondarille tuttu paikka. Sen ainoa huono puoli oli, että lähde oli hankalassa paikassa rantaa korkeammalla, joten metsän läpi vaeltaminen kysyi voimia. Hetken kapteeni katsoi rannalla ryösteleviä miehiään ja viittoi sitten omaa venekuntaansa seuraamaan kohti rantapalmujen vartioimaa metsää.

Gondar kulki kärjessä käsi sapelin kahvalla. Oli aika, jolloin saarelle oli pesiytynyt Mustan auringon klaanin ryöväreitä, ja silloin Rumaa naamaa vältettiin syystä, sillä klaani oli ollut erityisen julmaa väkeä. Huhuttiin heidän jopa palvoneen salaperäistä nimetöntä jumalaa, joka takasi heille väkevyyttä ja loputtomia voittoja meren aavoilla. Jokainen Racodran saarilla oli kuullut tarinan lopun – koko klaani oli jättänyt saaret taakseen kuin taikauskusta. Ne huimapäät, jotka uskaltautuivat Mustan auringon satamiin löysivät kertoman mukaan pöytiin jääneitä aterioita ja keskeneräisiä käsitöitä. Yhtäkään klaanin merirosvoa ei enää nähty sen päivän jälkeen.

Kapteeni pyyhkäisi hikeä otsaltaan. Kapuaminen sai kehon protestoimaan, eikä askel kulkenut enää samalla tavalla kuin nuorukaisena. Mutta hetkeäkään Gondar ei sitä ryöväreilleen näyttänyt, sillä vain vahvin selviytyi. Sitä eivät muut klaanit ymmärtäneet.

”Tuon harjanteen yli. Sitten olemme perillä”, Gondar sanoi, otti kulauksen leilistä ja hätisteli itikoita kasvojensa luota. Jossain lehvästöjen yläpuolella aurinko paahtoi armotta Rumaa naamaa vasten, ja varjoissakin vallitsi kostea tukahduttava kuumuus.

Miehet manailivat, mutta jatkoivat matkaa. He uhosivat kilpaa, kuinka voittaisivat itselleen rannoilta löytyneet aarteet ja mitä tekisivät, kun pääsisivät rellestämään villiin pohjoiseen. Mutta samassa etummaisena kulkevat huudahtivat hämmästyksestä. Harjanteen laella näkyi sorja nuori nainen, jonka silkkivaatteet kielivät rikkauksista ja kenties asemastakin. Hän oli kaunis katsoa, ja rantasaaliinsa menettäneet merirosvot pudottivat kantamuksensa ja karkasivat naista kohti kuin hulluksi tulleina. Neito kiljahti ja juoksi pakoon harjanteen taakse merirosvojen kompuroidessa tämän perään.

Kapteeni näki naisen vain vilaukselta ja tiesi heti, ettei miehiä käynyt takaisin käskeminen. Pitäkööt hauskaa haaksirikkoisen kustannuksella, Gondar ajatteli. Ei hän kauas karkaa.

Merirosvojen villit karjahdukset etäännyivät harjun taakse, ja jostakin kaukaa kuului naisen vaimea kiljahdus. Sitten hiljaisuus laskeutui metsään puiden lehtien havinaa ja hyönteisten surinaa lukuun ottamatta. Kapteeni kurtisti vaistomaisesti kulmiaan – ei edes linnunlaulua. Ilma tuntui oudon odottavalta. Hän sylkäisi maahan, ja hänen kohotettuaan katseensa harjun laelle oli ilmestynyt nuori nainen, jolla oli outo katse silmissään – silmät olivat jopa eriväriset.

”Kuka pirun lutka sinä olet?” kapteeni tivasi, mutta vastauksen sijaan nainen tuijotti miestä epäluonnollisilla silmillään ja lähti tätä kohti päättäväisin askelin sapeli kohotettuna.

Gondar kiskaisi sapelinsa huotrasta. Mikä helvetti tämän saaren naisia vaivasi?

”Hyvä tyttö, tulehan tänne. Ehkä kaunistut, kun hakkaan kasvosi tohjoksi”, kapteeni sanoi itsevarmana.

”Rautakäärmeen klaani ei unohda”, outo nainen vastasi tunteettomasti ja syöksyi sitten salamannopeasti kapteenin kimppuun.

Gondarin sydän jätti lyönnin väliin. Muotopuoli tyttö oli paljon nopeampi kuin hän oli osannut arvioida, ja vain pitkä kokemus sai hänet torjumaan tappavan iskun sivuun viime tingassa. Pilkka kuoli hänen huulilleen, sillä ihmishirviö kävi kimppuun kuin herhiläinen, ja pian metsän hiljaisuus muuttui teräksen kalskahteluksi ja hiljaisiksi murahduksiksi, jotka pakenivat vähän väliä taistelijoiden huulilta.

Kuolleet lehdet kahisivat, kun kapteeni vaihtoi äkisti hyökkäyksen suuntaa ja iski puhtaasti voimalla. Mutta muotopuoli oli ketterä ja osasi väistää ja pysyä poissa voimankoetuksista. Kapteeni puri hammasta ja laittoi kaiken nopean iskusarjan varaan, joka pakotti ihmishirviön perääntymään kohti sankkaa aluskasvillisuutta. Siellä vain voimalla oli väliä. Hymy nousi kapteenin huulille tytön perääntyessä. Sainpas sinut, senkin ruma narttu!

Kun katkennut oksa sai muotopuolen menettämään tasapainonsa, kapteeni löi kaikin voimin. Sapeli viisti naisen tunikaa olkavarren kohdalta, eikä kapteeni voinut olla huudahtamatta tyyväisyydestä. Mutta tuupertumisen sijaan, nainen vain kierähti ja hyppäsi ketterästi seuraavan lyönnin ulottumattomiin. Gondar puuskutti hiki ohimoa pitkin virraten ja katsoi, miten naisen valkoinen hiha värjäytyi punaiseksi verestä. Lutka oli sentään ihminen.

”Näkee, että olet Rautakäärmeen klanista. Tiedät sitten, miten kuolla!” kapteeni sanoi ja kävi muotopuolen kimppuun nyt kaksi verroin voitonvarmana. Tuo tunne oli saattanut hänet voittoon ennenkin, vaikka mahdollisuudet olivat näyttäneet olemattomilta. Ja nyt vastassa oli vain sekopää tyttönen.

Muotopuoli torjui iskun, väisti seuraavan, mutta ajautui huomaamattaan kohti kantovälineitä, jotka merirosvot oli jättäneet polulle. Gondar hymyili nyt pirullisesti – hän kyllä keksisi tapoja, miten muut saisivat leikkiä tällä rumalla nukella. Hän tunsikin oman sydämensä jyskeen ja hengitti raskaasti, mutta mitään enempää hän ei halunnut kuin nähdä muotopuolen ruhjottuna.

Kapteeni huomasi hetkensä tulleen ja aloitti raivokkaan hyökkäyksen raskaasti puuskuttaen. Puhtaalla brutaalilla voimalla hän painosti muotopuolen perääntymään ja näki tämän puolustuksen väsähtäneen juuri sopivassa kohtaa. Mutta samassa ilmaa leikkasi epäinhimillinen räähkäisy, joka sai kapteenin kavahtamaan vaistonvaraisesti. Muotopuoli löi kuin käärme, salamannopeasti, ja räjähtävä kipu leimahti Gondarin olkapäässä.

*

Kuoleman siivin, Ayra ajatteli vetäessään lihaan uponneen sapelin itselleen ja valmistautui välittömästi jatkohyökkäykseen. Olkavarressa oleva haava leimusi kipua, mutta Gondarin haavoittaminen oli saanut sisäisen tulen roihahtamaan villisti. Samalla hän tunsikin kuoleman siipien liihottavan kauempana, ja pian taivasta raastoi uusi villi räähkäisy.

Merirosvokapteenin silmissä oli syttynyt epäuskoinen villi tuli, ja Ayra hymyili ohuelti, kun tämä karjaisi miehiään apuun. Kuin irvokkaana vastauksena kuului uudelleen epäolennon karmea räähkäisy, ja nyt oli kapteenin vuoro perääntyä iskujen edeltä. Hetki hetkeltä hän hidastui, sillä haava olkapäässä oli syvä, eikä mies pystynyt taistelemaan kunnolla.

”Piru- mitä haluat? Kultaa, jalokiviä?!” Gondar huudahti ja torjui iskun enää vaivoin.

Ayra ei vastannut, vaan hymyili lyöden samalla kapteenin miekan tämän kädestä napakalla lyönnillä. Voitonvarmana hän ryhtyi viimeiseen iskuun, mutta hän oli ollut malttamaton viimeisellä lyönnillään. Kapteeni pääsi yllättämään Ayran, syöksyi äkisti tämän kimppuun ja otti teräksenkovan otteen Ayran kurkusta.

He kaatuivat yhdessä maahan kuolleiden lehtien sekaan. Sapeli kirposi naisen kädestä, ja lehdet kahahtivat ottaessaan sen vastaan. Jossakin kaukana siivekäs olento kirkui vertahyytävästi. Ayra tunsu, miten olento kylpi veressä. Omilla kasvoillaan hän tunsu Gondarin syljen ja reisiensä päällä kipeästi miehen polvien painon. Kuristusote oli täydellinen. Hengitys ei enää kulkenut, ja kapteenin palavat silmät tuijottivat maanisen tyytyväisenä.

Viimeisillä voimillaan Ayra ei enää pyrkinyt irrottamaan miehen otetta, vaan kahmaisi tikarin olkavyöltään ja upotti sen tappavan tarkasti kapteenin sydämeen ja väänsi kaikella kostonhalullaan. Mies huusi ja hänen silmänsä laajenivat. Sen jälkeen kaikki pimeni Ayran mielessä, ja ajatukset huuhtoutuivat vereen.

”Ayra?”

Ayrasta tuntui kuin ääni kutsui häntä punaisen sumun lävitse. Hän istui kivellä kivellä usvan seassa ja söi ahnaasti ihmislihaa. Koskaan aiemmin hänellä ei ollut ollut niin voimakkaita leukoja. Ne katkoivat luut, mutta suusta ei lähtenyt ääntä. Vain verenkarheaa korinaa.

”Ayra?”

Punainen sumu väistyi. Ayra oli taas kotikylässään ja paennut tehtyään jonkin kolttosien siskonsa kanssa. Äiti oli todella hyvä löytämään heidät vaikka mistä kivenkolosta. Ehkä kolme vanhempaa siskoa olivat jo antaneet tarpeeksi harjoitusta?

”Ayra?”

Joku ravisteli häntä. Hemmetti. Piiloutua ei voinut. Ei näin pienellä saarella. Vain merellä oli kyllin piilossa!

”Ayra!”

Niinkö siskolle oli käynyt? Oliko Vanna huutanut Ayran nimeä, kun Gondar oli repinyt tämän hiuksista repien piilostaan ja heittänyt merisusiensa saaliiksi. Kun häntä oli tarpeeksi käytetty, Vanna oli ripustettu alastomana satamaan ja Gondar oli ampunut hänet jousella viimeisenä tekonaan.

”Ayra!”

Kun Ayra avasi silmänsä, häntä tuijotti äidin sijaan hätääntynyt eksynyt tanssijatar.

”Mitä?” Ayra kähisi. Kurkkua koski vietävästi. Mitä oli tapahtunut? Gondar? Vanna?

”Meidän täytyy lähteä. Rosvot voivat palata”, Idra sanoi ja auttoi Ayran ylös.

Vieressä makasi kapteeni Gondarin eloton ruumis silmät lasittuneina. Merirosvoluopio oli kuollut kuin kivi. Hoippuen Ayra nousi ylös, irvisti olkapään haavalleen ja leikkasi kiireesti kapteenin vaatteesta kaisteleen pitämään pahimman verenvuoden poissa. Ottaen Idrasta tukea Ayra henkäisi ja potkaisi merirosvon kuolleita kasvoja.

”Terveiset Vannalta!” Ayra kivahti kipeästi ja kyyneleet vierähtivät tämän poskille.

”Ayra- meidän täytyy mennä”, tanssijatar sanoi pelokkaana ja värähti rajusti, kun kaukaa kuului räähkäisevä repivä huuto.

”Mennään”, Ayra kähisi ja puri hammasta. Hän poimi sapelinsa lehtien seasta ja vei mukanaan myös kapteenin aseensa. Hän tunsi, miten loitompana olento mässäili ja alkoi tuntea kuvotusta. Mutta Vanna, jonka kapteeni Gondar oli kaivanut esiin piilopaikasta vuotta aiemmin, oli nyt saanut kostonsa. Se toi hymyntapaisen Ayran huulille, vaikka olkapää leimusi vihaista kipua, ja yhä uudelleen hän tunsi veren hajun mielensä sopukoissa.

Ayra ja Idra raahustivat jonkin matkaa alas rinnettä, kunnes jostakin kantautui miehen tuskanhuuto. ”Se pitää elävästä saaliista”, Ayra totesi ja olisi kaatunut puunjuureen, ellei tanssijatar olisi ottanut hänestä kiinni.

”Mitä? Mistä tiedät?” Idra kysyi pelokkaana.

”Tiedän vain”, Ayra sanoi kähisten ja irvisti kivusta niin, että hammasrivi näkyi.

”Mutta minä olin siellä!” tanssijatar kivahti yhtäkkiä ja haki nyt Ayran katseen pelkoa tuntematta.

”Luotin siihen, että olet tarpeeksi vikkellä”, merirosvo vastasi ja katsoi, miten tunnekuuhu kupli kauniiden kasvojen alla.

”Edrana sinut periköön!” Idra puuskahti, mutta tuki siitä huolimatta Ayraa, kun nämä jatkoivat matkaa.

”Huorien jumalatarko? Sitähän pidetään hyvänä enteenä”, merirosvo naurahti puolikuivasti ja piteli kurkkuaan.

”Piru sentään kanssasi. Tuleeko se olento tänne?” Idra kysyi ja katsahti taakseen, kun ääniä ei enää kuulunut.

Ayra pysähtyi taas ja huojui hetken paikallaan. Hän tunsi, miten siivet löivät raskaasti. Hän tunsi, miten veri valui ruohoa pitkin ja roiskui alas pisaroina puiden lehville. Se oli humaltunut niin monesta tuoreesta saaliista ja etsi lisää, mutta Ayra ja Idra eivät olleet sen näköpiirissä.

”Ei, en usko. Jos se huomaa rantarosvot, meillä ei ole hätää”, Ayra vastasi katse harhaillen ja lähti taas liikkeelle. Hän oli tuntenut, kun myrsky paiskasi olennon saarelle. Hän tunsi, miten se janoisi lisää ihmislihaa. Ennen pitkää se olisi jonkun klaanin riesa, ja siitä piti hankkiutua eroon.

Idra kurtisti kulmiaan Ayraa katsoessaan, mutta vaikenä ja auttoi merirosvoa parhaansa mukaan eteenpäin. Vaivalloisesti he saapuivat hetkien kuluttua rämeikön laitamille, ja Ayra osoitti uupuneena tietä.

”Olemme kohta perillä. Noiden mättäiden kautta tai uppoamme kunnolla”, merirosvo sanoi ja piteli hetken kipeää kurkkuaan. Olkapää vihoitteli jälleen, kuin ihon alla olisi ollut hehkuva rauta. Paljonko hän oli menettänyt verta? Perhana. Onneksi kukaan ei ole näkemässä, kun ulkopuolinen auttaa.

Merirosvoja odottaessaan Ayra oli kertonut Idralle pienestä purjeveneestään ja salaisesta leiripaikasta, mutta ei ollut maininnut mitään siitä, millä suunnalla ne olivat. Racodran saaristossa saattoi luottaa vain omaan klaaniin, ja ulkopuoliset olivat petollisia. Silti Ayra oli päättänyt pelastaa Idran, sillä tämä oli suostunut auttamaan harhautuksessa. Ilman häntä Gondar saattaisi olla yhä elossa.

Suovesi ulottui vähän väliä pohkeisiin saakka, ja itikat saapuivat ahnaasti aterialle, kun naiset kahlasivat eteenpäin. Ayra palasi muistoissaan vuosia takaperin, kun he olivat piileskelleet isän kanssa eräällä rämeellä, ja galtilainen sotalaiva oli partioinut saaren ympärillä jättäen sotureita etsimään paenneita rosvoja ja erityisesti ryöstösaalista. Ayra ja isä olivat syöneet vesirottia ja vesikasvien juuria henkensä pitimiksi, kunnes galtilaiset olivat kyllästyneet ja häipyneet matkoihinsa.

Tuon retken jälkeen isä ei ollut enää sanallakaan epäillyt hänen kykyjään, vaan hänellä oli aina paikka miehistössä, kun he lähtivät merelle. Isommat siskot olivat olleet jo laivamatkoilla, mutta Vanna oli jäänyt vielä kotiin. Merellä Ayra oli ollut siskojensa ja isänsä kanssa silloinkin, kun kapteeni Gondar oli hyökännyt Rautakäärmeen saarelle.

”Noiden lehvästöjen välistä”, Ayra sanoi uupuneena. He saapuivat viimein kasvillisuuden takana olevalle kuivalle maalle, johon merirosvo oli perustanut leirin. Ayra rojahti uupuneena makuupaikalle ja hengitti raskaasti olkapään leiskuessaan kipua. Hän pani merkille, miten Idra etsi venettä katsellaan ja tähyili vähän väliä yläilmoihin kuin olettaen epäolennon palaavan.

”Lähdemme, kun aurinko laskee. Muuten saamme rosvot riesaksemme”, Ayra sanoi ja kurtisti kulmiaan katsoessaan sidettään. Hän oli sitonut sen miten sattuu ja veri tihkui läpi. Gondarin kosto, vaikka puolitiehen jäikin. Vai jäikö? Ayra oli nähnyt, miten hoitamattomat haavat nujersivat kookkaankin soturin ja veivät hengen, jos huonosti kävi.

”Minä voin hoitaa haavan”, Idra ehdotti.

”Ei”, Ayra murahti ja alkoi itse nykiä sidettä auki. Hitto soikoon. Haava pitäisi ommella. Yksi arpi lisää joukkoon. Hän oli saanut tulikasteensa etelän kuningaskuntien rannikoilla, jonne merirosvot suuntasivat toisinaan helpon ryöstösaaliin toivossa. Mutta kun varoitustulet oli sytytetty, tuli rosvoille kiire, sillä sotalaivat nostivat ankkurinsa ja lähtivät kiireesti merirosvojahtiin. Kauanko kissa ja hiiri -leikkiä oli jatkunut, Ayra mietti. Isä sanoi, että niin oli ollut aina Käärmemerellä. Ja sitten tavattiin niitä kauppiaita, joilla ei ollut ongelmia ostaa varastettuja tavaroita. Niin merirosvot saivat tarpeita, joita he eivät voineet valmistaa tai ostaa muuten.

”Osaan- olen tehnyt sitä ennenkin”, Idra intti vastaan.

Ayra tuijotti hetken tanssijatarta, joka nyt kohtasi katseen pää pystyssä. Ihmiset yleensä väistivät Ayran katsetta, ja osa klaanista piti hänen silmänsä vääränvankyrää väriä varmana noituuden merkinä. Mutta perhe oli siihen tottunut, jo alun alkaen, kun hänet oli nostettu merestä hylkytavarankin joukosta. Niin isä ja äiti kertoivat, että meri oli antanut Ayran heille. Senkö vuoksi hän oli aina kaivannut merelle, ja ensimmäisellä kerralla jopa lähtenyt jäniksenä merirosvojen matkaan.

”Veitsien päälläkö olet tanssinut?” merirosvo kysyi kulmiaan kurtistaen kivun vihlaistessa olkapäätä.

”Siltä se on joskus tuntunut”, Idra vastasi huulet mutristuen. Naisen tummissa silmissä oli jotakin haavoittunutta, joka muistutti Ayraa Vannan ajoittaisesta vakavuudesta. Tuo olotila oli usein

sysännyt heidät keskustelemaan aamuyön myöhäisiin hetkiin asti avoimesti kaikesta maan ja taivaan väliltä.

”Hm. Selvä sitten. Repussa- on sidetarpeita ja rommia”, merirosvo vastasi. Idra ei jahkaillut, vaan kävi oitis toimeen Ayran purressa hammasta. Neula painui nahan läpi – tanssijatar ei ollut ompelemassa haavaa ensimmäistä kertaa. Ayraakaan ei tosin ollut haavoittunut ensimmäistä kertaa, ja rommi katkaisi vain jossain määrin haavan pahimman poltteen.

Mielensä etäisillä perukoilla Ayra tunsu, miten olento liikahteli riemukkaana saaren toisella puolen. Sen verenhimo oli väkevämpää kuin ihmisen taisteluhulluus, kamalampaa kuin mikään painajaisuni. Aina kun hirviöt eksyivät lähelle Racodran saaristossa, Ayra tunsu sen kuin sielua oli nykäisty. Oli ollut irvokas sattuma, että Ruman naaman saarelle oli paiskautunut yksi.

”Valmista”, tanssijatar sanoi ja nirhasi käyrällä tikarillaan langan poikki.

Ayra huokaisi helpotuksesta, nojautui köynnösten verhoamaa palmupuun runkoa vasten ja otti vielä kulauksen rommia, ennen kuin ojensi pyöreän savipullon Idralle.

”Ota tuosta”, merirosvo sanoi ja jäi sitten paikoilleen lepäämään.

Idra otti kulauksen, yskähti vedet silmissä ja laitto sitten putelin visusti pois. ”Polttavaa”, nainen sanoi ja pudisti päätään.

”Siitä tietää, että se tehoaa”, Ayra vastasi hymyillen ja hätisti surisevan hyönteisen pois korvansa juuresta. Sitten hän sulki silmänsä ja oli iloinen, ettei enää tuntenut epäolentoa edes häivähdyksenä. Ympärillä olivat vain rämeen hyönteisten sirtyys ja tanssijattaren kahisevat äänet, kun tämä pakkasi pulloa reppuun.

Ayra henkäisi hiljaa. Rautakäärmeen saarella hän kertoisi kaikille, mitä oli tapahtunut. Vain siten Vanna olisi viimein vapaa. Ehkä Ayra itsekin? Hän raotti silmiään ja katsoi, miten Idra paneutui löytämäänsä huopaa vasten maahan ja sulki silmänsä. Ulkopuolinen oli ollut etevämpi kuin miltä näytti, merirosvo ajatteli, ennen kuin sulki uudelleen silmänsä. Iltaan oli vielä aikaa, mutta sitten oli aika suunnata kotia kohti.